

Dit document valt onder Nederlands auteursrecht. Het mag zonder toestemming van de schrijver niet worden gereproduceerd. Een link naar deze pagina is toegestaan.

Introductie

Dit document publiceert de resultaten van een onderzoek naar een mysterieus gecodeerd document dat door de onderzoeksjournalist Karl Hammer 'de pastoorsbrief' genoemd werd. Hij schreef een boek over wat hij denkt dat de historische voorlopers waren van de brief, over de omstandigheden waaronder die opgesteld werd en over het doel en wedervaren, inclusief de vrijgave in het publieke domein, nadat hij na jarenlang onderzoek toegang niet in staat te zijn het te decoderen.

Aan de opsteller van de brief zeg ik 'ik heb je te pakken', denk ik, maar zwaai je lof toe voor het samenstellen van een meesterlijk cryptogram en een boeiend en complex raadsel. Je bent een goochelaar van wereldklasse en een meester van de spanning. Lang slaagde je erin om je publiek te vervoeren en te misleiden en in tegenspraak tot wat de titel zegt, namelijk 'Marsch Impromptu', is de codebrief geen bagatelle en er is niets impromptu wat betreft haar Machiavelliaans ontwerp. Chapeau!

Dat neemt niet weg dat de pastoorsbrief misschien toch uit bedrog dan wel vermaak bestaat die iedereen een scheerbeurt geeft. De echtheid wordt immers nog steeds betwist. Toch slaagden forensische analyses er niet in de brief te ontmaskeren. Hieraan wil ik toevoegen dat ook de ontcijferde lading van de brief ogenschijnlijk het waarmerk van authenticiteit draagt. Zelfs in het geval dat de brief uiteindelijk toch een bedrieglijk werk moge zijn, dan is het nog steeds mogelijk dat het een logische oplossing in zich draagt, maar in dat geval geen van de voorgespiegelde 'tranen' oplevert. In het geval dat de brief wel authentiek is dan nog is de kans bijzonder groot, zelfs grenzend aan absolute zekerheid, dat de vermeende tranen lang geleden al weer de benen namen.

De persoonlijke drijfveer van de schrijver van dit stuk was en bleef het vinden van een oplossing voor dit schijnbaar ondoorgroendelijk raadsel. Dit document biedt zulk een alomvattende en rationele oplossing. Het doet recht aan alle code elementen en zet ze in een consistente en logische volgorde. Zonder te forceren ontwikkelt zich een precieze navigatiekoers. Geen van de codedetails en structuren zijn vaag of triviaal en kunnen niet

genegeerd worden als zinloze ruis of als leidend tot een verleidelijke maar bedrieglijke achtergrond met één geplande magistrale uitzondering. En last but not least wordt de vermoedelijke locatie van de ‘tranen’ aan het licht gebracht. Bovendien wordt aandacht geschonken aan de mogelijke herkomst en bestemming van de ‘tranen van de wolf’.

1. Een algemene beschrijving

Voor een gedetailleerde beschrijving van de pastoorsbrief verwijst ik naar het boek van Karl Hammer en naar de Codebrekerspagina op www.facebook.com/codebrekers. De volgende afbeelding is de originele Marsch Impromptu, het secondo deel voor piano vierhandig, van Gottfried Federlein gevolgd door gestripte versie dat enkel de daaraan toegevoegde code elementen toont samen met de door mij toegevoegde vertaling in hoofdletters van de runenletters.

40
SECONDO.

Marsch-Impromptu.

Tempo di Marcia. We Matthias Die Saiten Streichelt

mf

Edelweiß Über Schwarzwald

Kein Wasser Kalt

p

Predigtstuhl Kreuz u. Kranz

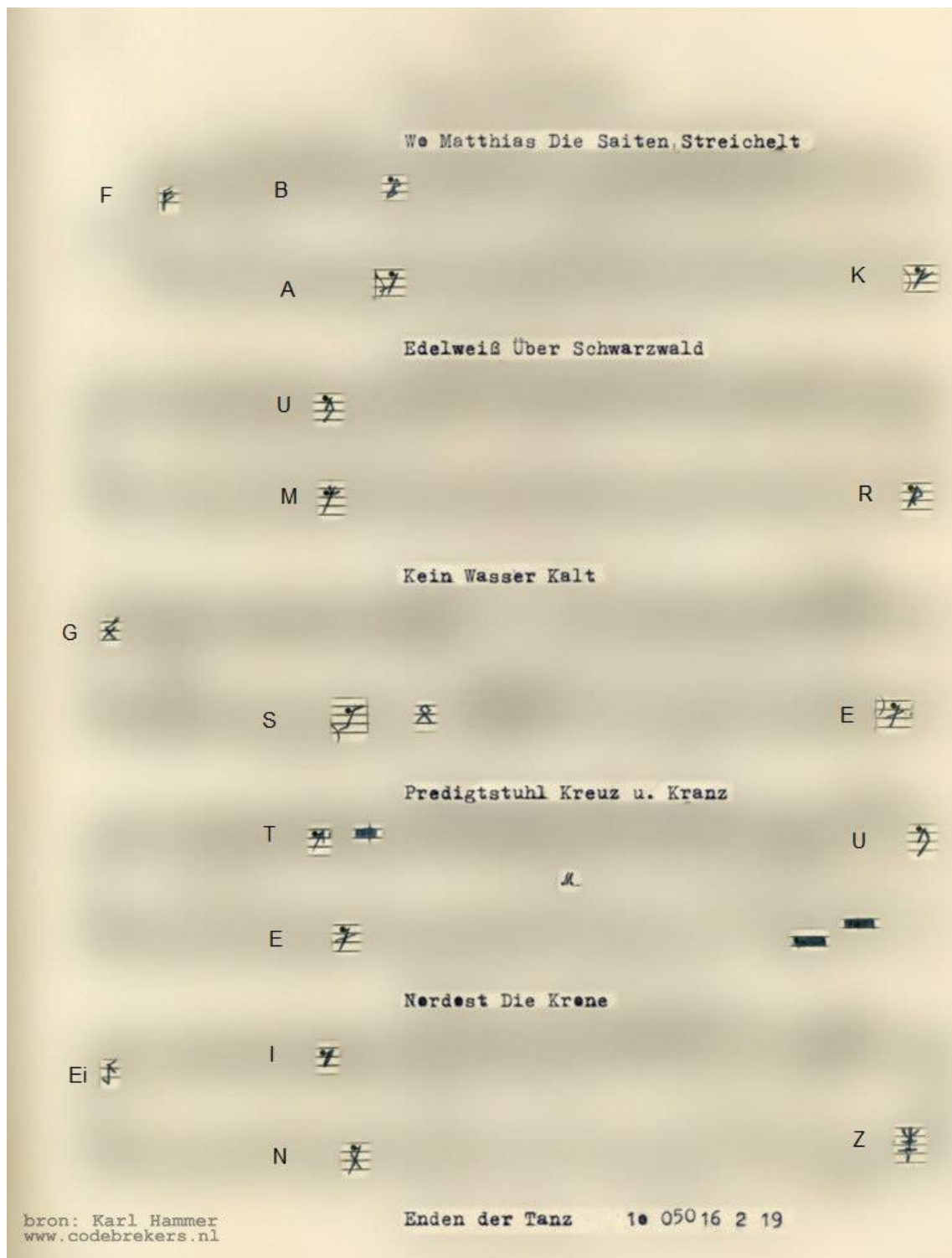
f staccato

Nerdest Die Krone

ff f

© Karl Hammer
www.karlhammer.eu

Enden der Tanz 1e 050 16 2 19
COLLECTION LITOLFF No. 1189

Het geografische gebied dat in hoofdlijnen herkenbaar beschreven wordt in het document betreft het stadje Mittenwald en haar omgeving in Zuid-Beieren. Dit is af te leiden uit de zes topografische aanwijzingen bestaande uit de verwijzing naar Matthias Klotz de vioolbouwer, de Edelweiss kazerne, het Schwarzwald en de drie bergtoppen Predigtstuhl, Kreuzwand en Kranzberg.

2. Het doel en de aard van de brief

2.1 Het doel van de brief

Een nauwkeurige inspectie toont aan dat één bijzonder rune letter de kern van de brief vormt. Dit is de odal rune ᚫ .

Een odal rune staat traditioneel symbool voor bezit, eigendom of erfenis.

- De odal rune onderscheidt zich als de *enige* vrijstaande rune op het document. Alle andere zijn gekoppeld aan een muziektteken.
- Met weglating van de meest linkse runen staan er zeven runen vóór de odal en ook zeven runen erna. De drie blokjes en de cursieve *M* tellen uiteraard niet als runen.
- Er staan drie tekstregels boven de odal rune en drie eronder.
- Er staan twee sets notenbalken boven die met de odal en twee eronder.
- De rune staat in de 10de muziekmaat, daarna volgen nog 10 maten.

Conclusie: de odal rune werd, met inachtneming van de beperkingen die de partituur oplegt, opvallend centraal geplaatst op de brief. Gezien de waarneembare centrale tendentie en de symmetrie die afgedwongen wordt, blijkt de brief geheel te willen draaien om en ondergeschikt te zijn aan de odal rune die 'bezit' uitdrukt.

Een van de tekstregels, de vijfde, zegt 'Nordost Die Krone'. Met 'Die Krone' wordt mogelijk een eigenschap van het bezit aangeduid. Die refereert vermoedelijk aan de hoogste vertegenwoordiger (de Kroon) van de NSDAP. Dat was Adolf Hitler. Anderzijds verwijst het denkkelijk ook naar de afbeelding op de achterkant van oude Duitse *gouden* munten, die een *gekroonde* adelaar met gespreide vleugels tonen (zie afbeelding).

Let ook op de onderstreepte namen die dergelijke gouden munten hadden in het volgende citaat.

“Although Bismarck created a central bank, a unified legal system, and a common currency, individual states were still entitled to issue gold and silver coins with denominations over 1 mark, and the smaller currency units were issued by the empire. The mark had long been a unit of account in much of Europe being equivalent to two thirds of a pound. Before unification German states issued gold coins using many different standards including ducats, goldgulden, carolins, gulden, thalers, krone, maximilians (d'or), fredericks, friederichs, wilhelms, pistoles, pistolens, franks (franken), karolins, with multiples and fractions. Even though there is such a variety of denominations, only about 40 of the states ever issued gold coins, many of them using coins of a neighboring state. Since 1871, the standard gold coins has been 20 marks, although 10 marks and 5 mark coins were also produced, but in smaller quantities.”

Bron: <http://taxfreegold.co.uk/germany.php>

Met name het woord ‘krone’ en ‘gulden’ zijn hierbij van belang. Het woord ‘gulden’ zal hierna in dit document nog meermalen terugkeren.

Ik concludeer daarom dat de brief cryptisch meedeelt dat het handelt om het *bezit* van Adolf *Hitler* dat vermoedelijk uit *goud* bestaat.

2.2 De aard van de brief

De gulden snede

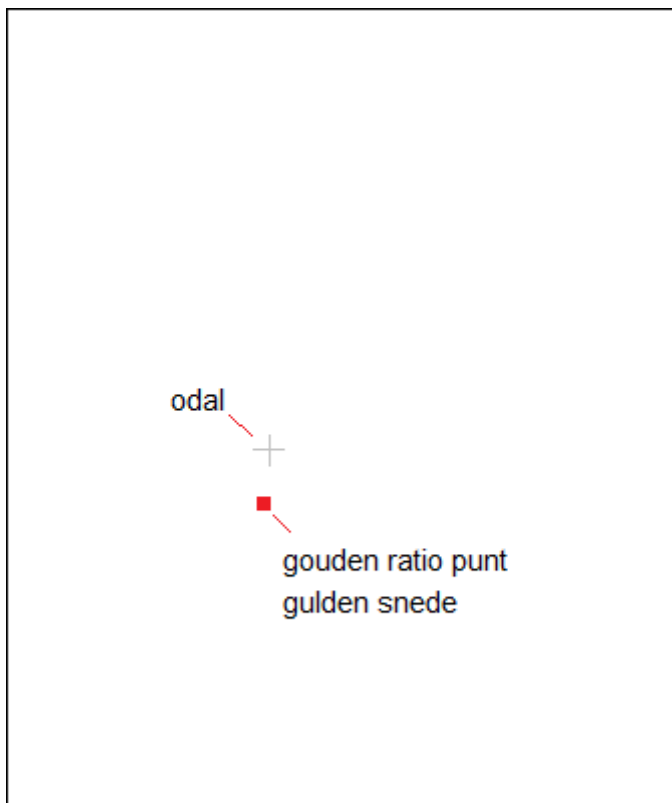
Omdat ik geen fysieke kopie van de brief heb, bepaalde ik op een print de hoogte en breedte van het spiegelblad van de partituur. Omdat ik enkel geïnteresseerd ben in de relatieve maten en verhoudingen is dat geen probleem.

De hoogte van het spiegelblad vanaf de hoogste lijn van bovenste notenbalk tot de onderste lijn van de onderste notenbalk bedraagt 19.3 centimeter. De breedte van het spiegelblad vanaf de meeste linkse verticale lijn van de notenbalk tot de meest rechtse is 16.3 centimeter. De verticale positie van de odal rune is 10.6 centimeter vanaf de top. Dit levert een verhouding op van $10.6 / 19.3 =$ ongeveer 0.55 keer de hoogte van het spiegelblad.

De horizontale positie van de odal relatief aan de rechtermarge bevindt zich op 9.9 centimeter. Dit betekent dat de odal is gepositioneerd op $9.9 / 16.3 =$ ongeveer 0.61 maal de breedte van het blad. De afbeelding toont de correcte relatieve positie van de odal in de vorm van een grijs kruis op het vierkante spiegelblad.

Een belangrijk getal (vanuit wiskundige en andere gezichtspunten zoals de kunst) is het Fibonacci getal 0.618 (en het gerelateerde getal phi van 1.618).

De bijzondere positie op 0.618 maal de hoogte vanaf de top en ook op 0.618 maal de breedte vanaf de rechter marge wordt aangeduid met een rood vierkantje. Dit punt heet de *gulden snede* (in het Duits “Goldene Schnitt”) of het *gouden ratio punt* van een rechthoek die de Divina proportia ofwel goddelijke verhouding aangeeft.

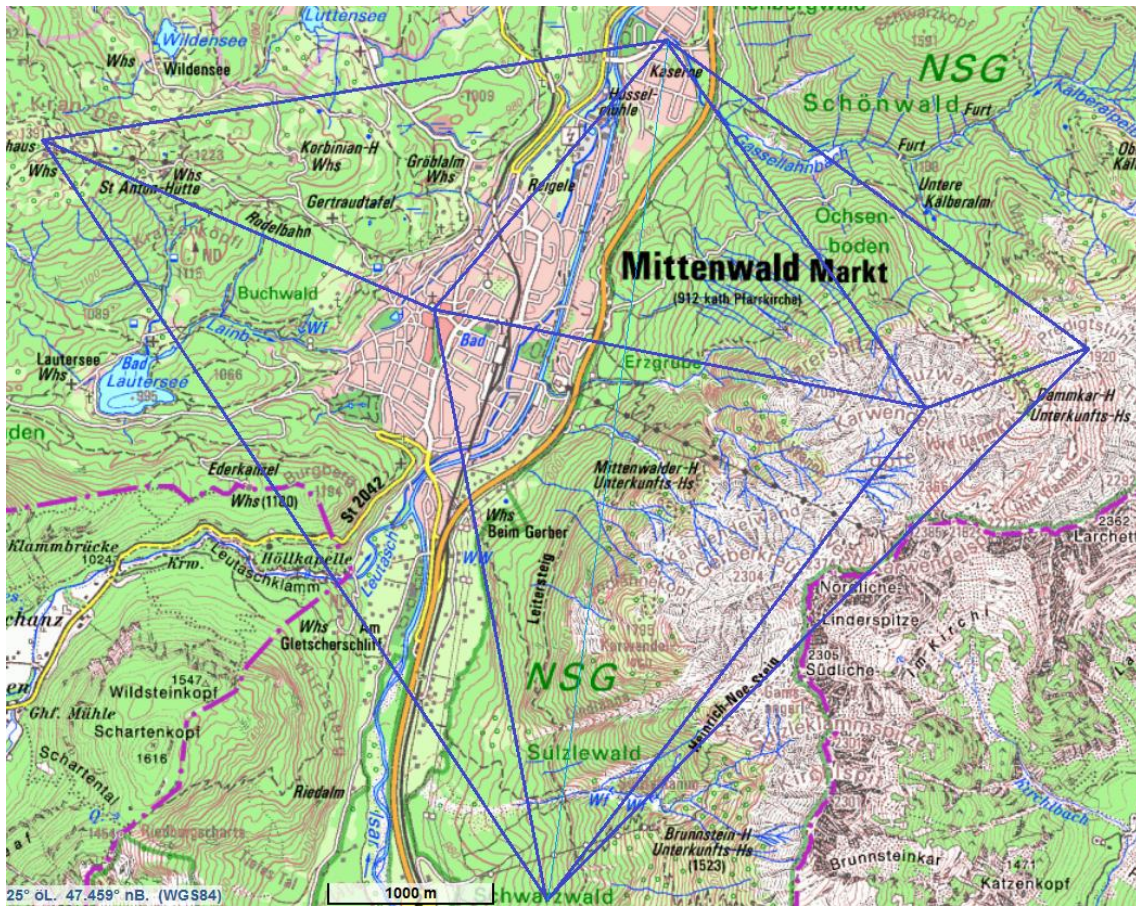

Het blijkt dat het punt waarop de odal zich bevindt het gouden ratio punt benadert. Een verschil zit in de verticale positie. Ik ben van mening dat de maker van de brief beperkt werd door de tegenstrijdige noodzaak om de rune binnen de zesde notenbalk te plaatsen omdat *alle* runen ingebed liggen in de notenbalken en vanwege de eerder genoemde vaststellingen van centrale tendentie en symmetrie. Idealiter zou hij zou het iets lager geplaatst hebben onder de zesde notenbalk net boven de letter 'r' in het woord 'Predigtstuhl'.

In dit licht durf ik het aan te concluderen dat het de intentie van de maker was om de odal zo dicht mogelijk bij het gouden ratio punt van de bladspiegel te plaatsen. Dit is opnieuw een voorbeeld van een zorgvuldig uitgevoerde structurele symmetrie. Hieruit leid ik af dat de odal met vooropgezette bedoeling daar geplaatst werd om hem tot het zwaartepunt van de brief te maken en wellicht ook om aan te geven dat goud deel uitmaakt van het bezit van Hitler waarover de brief handelt.

Het watermerk

Een studie van de zes geïdentificeerde plaatsnamen op de brief toont aan dat als deze punten aangeduid worden op een topografische kaart en vervolgens verbonden worden met rechte 'meest-nabije-buur' lijnen die elkaar niet-kruisen, de contouren van een peervormige diamant verschijnen.

Bron: BayernAtlas

De diamant doet dienst als *verborgen* watermerk om de andere ware aard van het bezit te verklaren, namelijk dat het uit diamanten bestaat.

Later in dit document komt het runenwoord 'Stein' aan bod. Ook dit woord bevat een verwijzing naar edelstenen.

Het watermerk fungeert in zekere zin ook om de authenticiteit van de brief te 'waarmaken' naar analogie van een watermerk op een bankbiljet.

Ik concludeer dat de brief objectieve aanwijzingen bevat dat het handelt om (1) bezit (2) van Adolf Hitler, dat vermoedelijk bestaat uit (3) goud en (4) diamanten.

3 De structuur van de brief

De brief bestaat uit twee verschillende lagen, een macro en microlaag, en een brug. Hun aanwezigheid is, opnieuw, niet evident voor een onoplettende speurder omdat ze volledig vervlochten zijn. Daarnaast bestaat de brief uit meerdere notenbalk-subsystemen die aanwijzingen ruimtelijk en logisch groeperen.

3.1 De macrolaag, Mittenwald

De macrolaag dient drie doelen, (1) om de odal rune als het zwaartepunt van de brief te definiëren, ter plaatsing van het diamanten watermerk en de gouden ratio en, (2) als de laag waarop de ontwerper het meeste van de geheimhouding en disoriëntatie concentreert, en tenslotte (3) om het punt aan te geven van waaruit de voortgang naar het volgende niveau plaatsvindt, de microlaag.

De macrolaag bestaat uit vier tekstregels, de drie blokjes, een rune en de cursieve letter M.

3.2 De microlaag, de schatkaart

De microlaag lokaliseert de odal. Deze laag bergt de runenletters en -woorden en drie tekstregels.

3.3 De brug

De beide lagen worden verbonden door middel van een brug, en de logische volgorde is van de macro naar de microlaag. De brug bestaat uit een tekstregel, de cijfercombinatie en twee aanvullende aanwijzingen.

4. De logische volgorde

De loop van de onderliggende logica op de macrolaag ligt besloten in het lied en de dans.

4.1 Het lied en de dans

De partituur van Federleins Marsch Impromptu wordt getoond met bijgevoegde tekstregels. Deze regels vormen geen onderdeel van de originele partituur en zijn overduidelijk niet op muziek gezet. Het wordt gepresenteerd als een lied, maar dat is een voorwendsel. Bovendien impliceert de brief dat de muziek is bedoeld om op te dansen, getuige de titel van het muziekstuk en de laatste tekstregel die zegt 'Enden der Tanz'.

Wat is de bedoeling van het lied en de dans? We dienen op te merken dat er tweemaal aan **Matthias Klotz** gerefereerd wordt; in de eerste tekstregel en in de opvallende cursieve letter *M* (zie later). Beide verwijzen naar zijn standbeeld op de Obermarkt in het centrum (Orts**Mitte**) van **Mittenwald** aan de zuidzijde van de Petrus en Paulus kerk.

De tekstregel 'Wo Matthias Die Saiten Streichelt' valt op omdat hij de eerste is, bestaat uit vijf woorden en daarmee ook de langste is. Alle andere tekstregels bestaan uit drie woorden, als de afkorting 'u.' in de regel 'Predigtstuhl Kreuz u. Kranz' buiten beschouwing gelaten wordt.

'Wo Matthias Die Saiten Streichelt' is de plek waar de dans en het lied beginnen, om vervolgens een route te volgen die in en om Mittenwald voert en deels ook de omtrek van de diamant. De plaatsen die achtereenvolgens aangedaan worden zijn: Matthias, Edelweiss, Schwarzwald, Predigtstuhl, Kreuzwand en Kranzberg. Om de danssequentie te voltooien wordt teruggekeerd naar Matthias. 'Enden' zoals in 'Enden der Tanz' dient geïnterpreteerd te worden als een werkwoord én als een zelfstandig naamwoord. Dit is grammaticaal verwarrend. Het meervoud 'Enden' duidt aan dat Matthias meerdere einden heeft. Letterlijk betekent het zowel het 'beëindigen' van de dans als de 'uiteinden' van de dans. Stel het als volgt samen: 'Waar Matthias de snaren streelt is de plek waar de dans begint, en eindigt, en waar zich de uiteinden bevinden.' De misleiding en disoriëntatie die het veroorzaakt buiten beschouwing gelaten, is het de bedoeling van de omslachtige dans om te benadrukken dat het standbeeld zowel een eindpunt is van de dans als het vertrekpunt naar een andere plek.

4.2 De gulden snede

Op de brief staat het volgende opvallende en belangrijke subsysteem.

Dit deel geeft drie bergtoppen aan door middel van de drie zwarte blokjes. De tekstregel benoemt deze toppen. Van rechts naar links zijn het de Predigtstuhl, de Kreuzwand en de Kranzberg.

De tekst 'Predigtstuhl Kreuz u. Kranz' telt drie woorden plus een afkorting. Daarmee wijkt hij af van de andere regels die, met uitzondering van de eerste regel, alle bestaan uit drie woorden. De afkorting 'u.', waarmee ogenschijnlijk 'und' bedoeld wordt, is de enige (en onnodige) afkorting op de brief. Subtiel beklemtoont het dat de 'u' een speciale functie heeft, en wel dat

de letter 'u' uit het voorgaande woord 'Kreuz' gesteld wordt naast het woord 'Kranz', en ook dat het de runenletter 'u' uit het verticale runenwoord 'Kreuz' betreft. Op het bovenstaande fragment staat de 'u' rune uiterst rechts en op één en dezelfde lijn (notenbalk, blauwe lijn) met het blokje dat de bergtop Kranz(berg) verbeeldt. Op een print, *niet* op het bovenstaande fragment, bedraagt de afstand tussen de linkerzijde van het blokje en de rechterzijde van de runenletter 'u', de blauwe lijn, 11.1 centimeter. De afstand van het midden van de cursieve letter M tot het midden van de runenletter 'u' van 'Kreuz', de rode lijn, is ~ 6.9 centimeter. De gulden snede van een rechte lijn van 11.1 centimeter bedraagt eveneens $11.1 * 0.618 = \sim 6.9$ centimeter. Deze twee afstanden komen dus overeen. Het betekent dat de door de opsteller beoogde wiskundig gedefinieerde plaats van M zich bevindt op 0.618 van de afstand tussen de *verst verwijderde* bergtoppen Predigtstuhl en Kranzberg en gezien vanaf de Predigtstuhl. Om de benodigde afstand tussen deze *verst verwijderde* bergtoppen aan te duiden werd de letter M geplaatst op één rechte lijn, de groene lijn, tussen de blokjes die de Predigtstuhl en de Kranzberg vertegenwoordigen. De instructie die de runenletter 'u' ten opzichte van Kranz plaatst geldt dus als een meetvoorschrift ter bepaling van de absolute geografische plaats van de letter M.

Als op de eerder getoonde nauwkeurige topografische kaart met de diamant de afstand bepaald wordt tussen de Predigtstuhl en de Kranzberg dan bedraagt die, op mijn computerscherm, ~ 14.7 centimeter. De gulden snede ratio daarvan is $14.7 * 0.618 = \sim 9.1$ centimeter. De afstand op de topografische kaart tussen de Predigtstuhl en de plaats van de cursieve M, de Petrus en Paulus kerk en het standbeeld van Matthias Klotz, bedraagt eveneens ~ 9.1 centimeter. Tussen beide is er dus geen verschil. Hieruit trek ik de conclusie dat de plaats van de letter M relatief aan de beide bergtoppen voldoet aan de regels van de gulden snede. De opsteller van de brief beklemtoont hiermee uitdrukkelijk dat de letter M een sleutelrol speelt en dat die mathematisch gedefinieerd wordt als het standbeeld van Matthias Klotz bij de Petrus en Paulus kerk.

Die diamant en het blokjesschema, evenals de plaats van de odal rune, blijken *objectieve* illustraties te zijn van de vooropgezette structureel symmetrische, zelfs mathematisch precieze inrichting van de brief.

4.3 De brug

De brug wordt gevonden in de 'uiteinden' van de dans. Dit zijn de cijfers die ook treffend direct volgen op de tekstregel 'Enden der Tanz'

1 05016 2 19

Deze uiteinden zijn nu verbonden met het standbeeld van Matthias Klotz.

Het standbeeld wordt gebruikt als het startpunt van een vector. Dit maakt van de vector een *gebonden vector* met een aangrijpingspunt, een richting en een grootte, d.w.z. een afstand. In militaire kringen gebruikt de artillerie dit begrip om de ballistische curve van een projectiel te bepalen. Het crescentoteken symboliseert deze curve en staat onmiddellijk rechts van de cursieve M, is er aan gekoppeld en beweegt weg van de M.

De vector indiceert een richting van 10 graden, 0 minuten en 50 seconden, met een afstand van 16219 eenheden, welke meters zijn. Projectie van deze vector op een geografische kaart veroorzaakt een sprong van de macrolaag naar de microlaag. Dit leidt tot de verrassende conclusie dat het niet de stad Mittenwald en zijn ommelanden is die de odal rune bergt, maar het gebied ten westen van de Walchensee. Sta een ogenblik stil en overpeins dit even. Het meeste van de intens complicerende actie op de brief centreert zich ogenschijnlijk op en rond Mittenwald. Mittenwald wordt daarom stevast gezien als het odal bergende gebied. Dat is nu precies wat de opsteller onoplettende toekijkers wil doen geloven. Het publiek en speurders zijn hierop niet bedacht en worden door deze onverwachte en sluwe zet bij de neus genomen. Vergelijk dit met een goochelaar die geslepen de aandacht van zijn publiek vangt met een druk doende rechterhand en ongezien met de andere hand de verdwijntruc uitvoert.

Bron: Google Earth

Hiermee wordt duidelijk dat het lied en de dans en hun schijnbaar ongedeelde focus op Mittenwald en omgeving mede het doel hadden om te verhullen en te misleiden. Dit heeft uitstekend heeft gewerkt. Zelfs toegewijde en nijvere speurders werden er effectief door op het verkeerde been gezet.

Op de brief staan twee vingerwijzingen die te kennen geven dat de instructie om uit Mittenwald weg te springen in een noordoostelijke richting de juiste is.

De vijfde lijn zegt: 'Nordost Die Krone'. Ik interpreteer dit zo dat het bezit van Hitler zich bevindt ten noordoosten van Matthias en Mittenwald. Dit is *in algemene zin* inderdaad waar de brug de microlaag en het daaraan gekoppelde geografisch gebied plaatst.

Het watermerk bevat de tweede aanwijzing dat de richting de correcte is. We zien dat diamant in een noordnoordoostelijke richting helt, zie de dunne blauwe noord-zuid aslijn, en in nagenoeg dezelfde mate als de vector.

4.4 De microlaag

De Griesberg

De gebonden vector landt ten westen van de Walchensee, dichtbij het toneel waar tijdens de laatste dagen van april 1945 het naziregiment naarstig probeerde om het overgebleven goud en deviezen uit de Reichsbank te verbergen voor de aanstormende geallieerden.

De vector leidt de zoektocht naar de Griesberg. Deze berg was een van de exercitiegebieden van het Edelweiss Berg Regiment en was daardoor voor hen bekend terrein. Het gebied is dicht bebost en onbewoond en prima geschikt om er waardevolle zaken te verstoppelen zonder het risico te lopen gadeslagen te worden.

De vector landt, meer specifiek, dichtbij een bosweg die loopt van Einsiedl naar de Griesberg. De landingsplaats dient niet om direct de locatie van de odal te bepalen maar om de zoektocht naar de Griesberg te verplaatsen.

De runen

De microlaag met de runen neemt de hele pagina in beslag, en wordt dient vrijwel zonder uitzondering gelezen te worden van links naar rechts en van boven naar beneden.

Op het laagste niveau in de brief staan een aantal resterende runenletters en -woorden. Links verticaal staan de drie solitaire letters F (Fehu), G (Gebo) en Ei of Ae (Eihwaz), in het midden verticaal de runenwoorden 'Baum' boven 'Stein', en aan de rechterkant van boven naar beneden staat 'Kreuz'.

De letters F en G zijn de afkorting van de 'Fünzig-Gulden-Hütte'. Deze berghut, een diensthut voor de bosbouwers, bevindt zich op de Griesberg ten westen van de vectorlandingsplaats aan de bosweg vanuit Einsiedl en vanuit het dorp Walchensee.

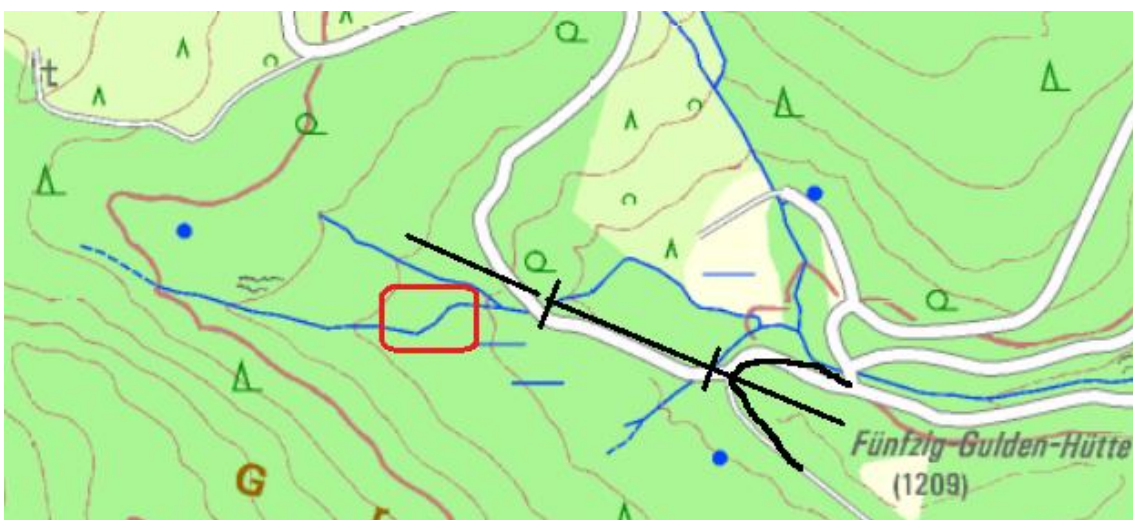

Fünzig-Gulden-Hütte

Rechts naast de runenletters F en G staat verticaal het runenwoord 'Baum'. Hiermee wordt geen fysieke boom bedoeld, maar een boom als verbindingssymbool, zoals de laatste letter Z van het runenwoord 'Kreuz' in de rechtermarge.

De Z rune lijkt op een Algiz rune Υ , een symbool voor een *levensboom*. Als deze Z-rune gekanteld en geschaald wordt op de kaart dan verbeeldt de Z-rune schematisch de twee samenkomende boswegen met de hut daartussen en dan een rechte lijn (de tak, stam en verlengde stam) die zich verwijderd van de hut in de richting van het 'Kreuz'. De twee toegevoegde dwarsstrepen op de stam corresponderen met de twee bergstroompjes die de bosweg kruisen en die smelt- en regenwater van de Griesberg afvoeren naar de Walchensee.

Bron: BayernAtlas

In vergelijking met alle andere runen wordt de Z rune vetgedrukker weergegeven en neemt de hele hoogte van de notenbalk in beslag. De rune valt op. Echter het is geen echte Algiz rune omdat atypisch (1) de twee dwarsstreepjes toegevoegd zijn en (2) de stam verlengd werd. Het onderste deel van de stam staat los van het bovendeel.

De metaforische betekenis, onderscheidbaarheid en afwijkende vorm zijn voortekenen voor zijn speciale functie. Het is bedoeld om behulpzaam te zijn bij de verdere onthulling van de locatie van de odal. Als de boom gevolgd wordt vanaf de hütte noordwestwaarts komt men aan bij het tweede dwarsstreepje van de gekantelde Z rune. Hier kruist de Silbertsgraben de bosweg.

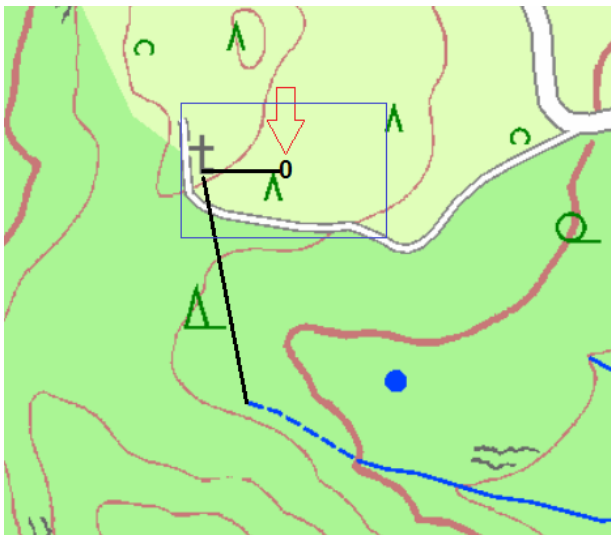

De eerste letter van het runenwoord 'Stein', in het subsysteem 'Kein Wasser Kalt' over twee notenbalken, is gelijk aan de beginletter van de Silbertsgraben en lijkt enigszins op een Sig rune. Het heeft echter een afwijkende vorm die hem net als de Z rune verdacht maakt.

Deze afwijkende vorm is bedoeld om hem te laten lijken op een gelijkvormige bocht in de graben dichtbij het tweede dwarsstreepje, zoals getoond op de kaart binnen het afgeronde rode rechthoekje. De S rune geeft aan in welke richting de zoektocht naar de odal voortgezet moet worden. De route van de zoektocht buigt hier dus links van de bosweg af.

Als de Silbertsgraben verder links gevolgd wordt in westelijke richting via een oud niet meer in gebruik zijnde karspoor dat evenwijdig aan de graben loopt en dat op meerdere plekken diep geërodeerd is, komt men aan bij een blauw stippellijntje bij de bron.

De derde tekstlijn op de brief luidt 'Kein Wasser Kalt'. Deze tekst refereert aan dit hoge bergstroompje ('Kalt' is hoog), dat droogvalt ('Kein Wasser') tijdens de winter ('Kalt' is ook winter) en soms gedurende droge zomerperioden. Op de BayernAtlas wordt dit deel van de stroom dichtbij de bron, dan ook toepasselijk gedefinieerd als 'nicht ständig wasserführend'.

Bron: BayernAtlas

Hoe loopt het zoekpad verder vanaf de bron? Daarvoor gaan we op de brief verder naar onder naar het laatste subsysteem 'Nordost Die Krone'. De derde betekenis van deze tekstregel komt

nu aan bod. Behalve de verwijzingen naar Adolf Hitler en gouden munten, wordt met 'Krone' tevens een bergtop aangeduid zoals veel bergtoppen in de Alpen de naam 'Krone' dragen. Hier wordt specifiek de top van de Griesberg in de vorm van een bergkam bedoeld.

Bij de bron van de Silbertsgraben staan we in een half-trechtervormig dal en de vraag is dan in welke van de drie richtingen de top/bergkam beklommen moet worden. Die vraag wordt beantwoord door de solitaire Eihwaz rune in de linker marge en de Z rune in de rechter. De Eihwaz rune betekent letterlijk taxusboom (in het Duits 'Eibe') en staat symbool voor de opwaartse verbinding tussen aarde (wortels) en hemel (takken). Hier betekent het eenvoudig 'verbinding naar boven'.

Hier passen we opnieuw de decoderingsregel toe die luidt 'ga stap voor stap van boven naar beneden en van links naar rechts op de codebrief'.

De rune links verbindt dan de bron van de Silbertsgraben in het dal met het Kreuz (de Z rune staat immers één regel lager op de codebrief) op de bergkam net ten noorden van de bron. De verlengde onderste stam van de Z rune, die los staat van de stam, leidt opwaarts en wijst ook van de bron omhoog in de richting van het Kreuz. De Eihwaz rune en het onderste deel van de stam van de Z rune delen dus dezelfde opwaartse verbinding betekenis.

Merk ook op dat de eerder genoemde Baum de Fünfzig- Gulden-Hütte via de S van 'Stein' in een virtuele rechte lijn met het 'Kreuz' verbindt. Het verlengde deel van de stam van de Z rune heeft vanuit deze gezichtspunten dus twee gelijke aanwijzende functies.

Het werkelijke fysieke 'Kreuz' op de westelijke bergkam van de Griesberg is een zogenaamd 'Bildstock' (zie de legenda van de BayernAtlas) die een beeldje bevat van de Maagd Maria. (Hier komen we opnieuw de letters M tegen.)

De laatste drie tekstregels op de brief vormen eveneens een samenhangend geheel en subsysteem op grond van de verbindende rijmwoorden Kranz en Tanz. 'Enden' in regel zes wijst op een werkwoord meervoud en duidt aan dat de dans twee maal beëindigd wordt; de

eerste maal in het subsysteem 'Predigtstuhl Kreuz u. Kranz' bij het standbeeld van Matthias Klotz en de tweede maal in het subsysteem 'Nordost Die Krone' op de top van de Griesberg bij het Kreuz.

Merk op dat het runenwoord 'Stein' wortelt in het 'Nordost Die Krone' subsysteem. Samen met de nevenschikking van de odal rune naast de 'S' van Stein duidt dit er op dat het woord 'Stein' waarschijnlijk verwijst naar de Duitse benamingen voor diamant namelijk 'Edelstein' of 'Schmuckstein'.

Aangekomen bij het Kreuz resteren nog twee laatste aanwijzingen voor het bepalen van de plek van de odal. Die aanwijzing ligt, alweer volgens de decoderingsinstructie één regel lager, verborgen op de onderste tekstlijn in de *eerste twee* eenheden van de cijfercombinatie, de '1o' en '0⁵⁰'. Deze werden al eerder voor een ander doel ingezet, maar nu vertegenwoordigen ze een bijkomende instructie. Dit is de reden waarom de letter 'o' en de waarde '50' afwijkend van de rest genoteerd moesten worden.

'Enden' heeft dus in totaal vier betekenissen; tweemaal beëindigt het de dans als werkwoord en tweemaal wijst het als zelfstandig naamwoord op het gebruik van de 'uiteinden' van de dans besloten in de cijfercombinatie.

De aanwijzing is om vanaf het Kreuz 50 meter in oostelijke richting te gaan.

De letter o van odal op het kaartje geeft de exacte locatie aan.

De plek ligt, getuige Google Earth, pal op de westelijke bergkam op een hoogte van 1339 meter. De bergkam vormt de waterscheiding tussen de Silbertsgraben enerzijds en de 300 meter lager gelegen Griesslaine aan de voet van de zeer steile westelijke helling.

4.5 Samenvatting van de structurelementen en verwijzingen naar de aard van de odal

De negen belangrijke structurelementen van de codebrief zijn samengevat de volgende:

- a. De macrolaag in en om Mittenwald
- b. De brug die de zoektocht met een sprong geografisch verplaatst
- c. De microlaag op de Griesberg
- d. De plaats van de odal rune
- e. De onderliggende diamantvorm van het lied en de dans op de macrolaag
- f. De *drie* subsystemen, respectievelijk beginnende met tekstregels drie, vier en vijf, en die elk een set van twee notenbalken omvatten
- g. De rijmende constructie omvattende de rijmwoorden 'Kranz – Tanz' van de drie onderste tekstregels over twee sets notenbalken.

De verwijzingen naar de aard van de odal, het bezit, zijn vermoedelijk:

- a. De eigendom van Adolf Hitler, af te leiden uit 'Die Krone', als duidend op de munt met de gekroonde adelaar en derhalve op de hoogste vertegenwoordiger van de NSDAP.
- b. Goud, af te leiden uit 'Die Krone' als gouden munt, uit het dubbele gebruik van de gulden snede (het gouden ratio punt) en misschien uit de Fünzig-Gulden Hütte.
- c. Diamanten, zoals verbeeld door de diamantvorm van het lied en de dans en door het runenwoord 'Stein'.

5. De odal plek

De meest waarschijnlijke conclusie van de speurtocht naar de 'tranen van de wolf' laat zich verwoorden in één zin:

"Bezit van (waarschijnlijk) Adolf Hitler en vermoedelijk bestaande uit goud en diamanten werd verborgen vijftig meter oostelijk van het Kreuz op de westelijke kam van de Griesberg."

6. Het doorzoeken van het terrein

Nadat eerder schriftelijk toestemming was verkregen van de grondeigenaar werd het terrein rondom de odal plek doorzocht. Een vierkant op de kaart rondom de odal duidt dit zoekgebied met hoge potentie schematisch aan. Andere minder kansrijke gebieden langs de route vanaf de Fünzig-Gulden Hütte naar het Kreuz werden op andere tijden eveneens doorzocht, zoals onder andere het half-trechtersvormige dal bij de 'Kein Wasser Kalt' bovenloop van de Silbertsgraben direct ten zuiden van het Kreuz en het gebied op de bergkam zuidwestelijk van het Kreuz.

De exacte locatie van de odal plek werd opgespoord met meetlint en een GPS apparaat. Het terrein is bebost, deels met jonge aanplant, en is ruig en sterk geaccidenteerd. Ten noordnoordoosten van de odal plek bevinden zich op verschillende afstanden hoogzitten ten behoeve van de jacht. Ten tijde van het onderzoek lag er een laag sneeuw met een dikte van 20 cm en plaatselijk veel meer.

Het terrein werd visueel doorzocht op het voorkomen van daartoe meest geschikte, minder steile, verbergplekken, waarvan er niet zo veel waren, en daarna systematisch met behulp van twee metaaldetectoren; een Minelab E-Trac en een White's TM 808 diepzoeker.

Herhaaldelijk indiceerde de E-Trac de aanwezigheid van metalen objecten. De aanwezigheid van de mens in het verleden in dit afgelegen gebied is duidelijk aantoonbaar. De objecten bleken alle klein, schijnbaar niet relevant, en zich op geringe diepte te bevinden.

Slechts op twee plekken produceerde de diepzoeker signalen die bevestigd werden door de E-Trac. In het eerste geval betrof het een signaal op een vlak stuk grond in de buurt van de odal en gesitueerd vóór een rotsblok, exact zoals aangegeven op de brief met de odal tussen de runenwoorden Kreuz en de 'S' van Stein en vlak voor het rotsblok (Stein) zoals gezien vanaf het Kreuz. Het signaal bleek afkomstig van een ondiep gelegen grotendeels vergaan stuk rondhout met een lengte van meer dan een halve meter met daarin en er omheen spijkers en krammen. Waarvoor het rondhout, de paal, gediend mag hebben is niet duidelijk. In theorie zou het een rol gespeeld kunnen hebben bij de verstopplaats maar daarvoor waren de spijkers en

krammen waarschijnlijk in onvoldoende mate verroest en ontbreekt duidelijk bewijs. Na verwijdering van de restanten van het rondhout bleek geen signaal meer te resteren. Het tweede diepzoeker signaal kwam op een plek niet ver van de eerste hoogzit. Het ging hierbij enkel om een niet-gecorrodeerde metalen (zinken) hek met een draad aan het grondoppervlak.

7. Conclusie van de zoektocht

De zoektocht leverde geen positief resultaat in de vorm van goud of diamanten of in de vorm van concrete aanwijzingen dat er in het verleden in het doorzochte gebied waardevolle zaken verstopt geweest zouden zijn.

Voor de betrokken speurders kwam dit niet als verrassing of teleurstelling. Veeleer bevestigde dit het vanaf het begin al bestaande nuchtere vermoeden dat het goud en de diamanten, een voor niemand te versmaden 'hoofdprijs', al meteen na de oorlog intact en mét de verpakking weer opgegraven en weggevoerd werden door personen die de oorlog overleefden en die op de hoogte waren van de bergplek of zelfs direct betrokken waren bij het transport in de 'Nacht und Nebel' operatie. Het vermoeden blijft dat de goederen later ingezet werden ter financiering van een van de Nazi ontsnappingsroutes zoals bijvoorbeeld Odessa, die Spinne of de Vatican ratlines en voor het zich toegang verschaffen tot en het vestigen in een of meer Zuid-Amerikaanse landen. Wie kent niet de scene of het verhaal waarbij First Lady Eva Peron (geboren Duarte) zich in de tweede helft van de jaren veertig (!) praalziek met de duurste diamanten beladen aan het publiek toonde. Tot op de dag van vandaag worden exquise diamanten sieraden uit haar nalatenschap geveild. Zo blijft ook de herkomst van de voor die tijd uiterst ruime fondsen voor haar "Eva Peron stichting", overigens voor goede doelen aangewend, dubieus. Zou het geheel logica ontberen om de speurtocht dan maar te vervolgen in het Buenos Aires van 1945/46?

Andere mogelijkheden zijn dat personen die toentertijd verbleven in Garmisch-Partenkirchen de goederen uit deze en andere depots gerecupereerd hebben voor persoonlijk gewin (dit zou een aantal opvallende 'plotseling rijk' gevallen aldaar kunnen verklaren) of het opmerkelijke geval van Hans Ley.

Een aantal samenvattende redenen waarom het goud en de diamanten niet in de zoekgebieden aangetroffen werden zijn naar mijn persoonlijke mening en in volgorde van sterk dalende waarschijnlijkheid de volgende:

- a. De ontcijfering van de brief is juist; het goud en de diamanten hebben op of in de nabijheid van de aangeduide plek gelegen, maar zijn er direct na de oorlog weggehaald.
- b. Het goud en de diamanten hebben nooit in de zoekgebieden gelegen omdat de onderliggende interpretatie van de codebrief irgendwo niet juist is.
- c. Het goud en de diamanten zouden op die plek hebben moeten liggen ware het niet dat ze op het allerlaatste moment onttrokken werden aan de verbergoperatie terwijl de codebrief al ontworpen was.
- d. Het goud en diamanten werden niet aangetroffen omdat de pastoorsbrief deel uitmaakt van een vermakelijk spel. In dat geval had ik toch op zijn minst een Jan Klaassen

verwacht bij de odal plek. Achter of onder het Maria beeldje in het Kreuz zat hij in ieder geval niet verscholen.

En voor de utopisten onder de lezers die het toch niet laten kunnen:

- e. Het goud en de diamanten liggen er nog steeds omdat de zoekoperatie de exacte plek gemist heeft, of omdat ze niet op voor de detectoren waarneembare diepte liggen.
- f. De goederen betroffen enkel diamanten verpakt in niet-metalen containers die niet traceerbaar zijn met metaal detectoren. De diamanten zouden er dus nog steeds kunnen liggen.

Het door Karl Hammer uitgesproken vermoeden dat de brief op enigerlei wijze verbonden was met Franz Xaver Schwarz en dat aanwijzingen voor de ontcijfering verborgen zouden kunnen liggen in de geschiedenis van het Duitsland tussen ruwweg 1914 en 1945 worden niet geschraagd door de resultaten van dit onderzoek. Karl Hammer en 'Peter Schulz' joegen hersenschimmen na door alsnog op zoek te gaan naar fysiek goud en diamanten in het Duitsland anno nu. Waarom zij het speurwerk na gecombineerd 20 (?) jaren op moesten geven is mij een raadsel. Mijn oplossing is geen rocket science en vergt geen bijzondere cryptoanalytische vaardigheden. Twee weken waren genoeg voor de basis oplossing, twee bijkomende maanden voor de details inclusief veldwerk en acht maanden wachttijd in verband met onbegaanbare winterse omstandigheden gevolgd door een hardnekkige knie blessure.

8. De Bradin docs en Peter Schulz

In juli 1945 liep John Bradin, kolonel in het Amerikaanse leger, door de restanten van de Hitler bunker in Berlijn en griste niets vermoedend 22 documenten van een bureautafel. Hij nam ze mee naar de USA waar ze 40 jaar onaangeroerd lagen. Na herontdekking bleken ze afkomstig van het bureau van Martin Bormann, de vermeende opdrachtgever tot het opstellen van de pastoorsbrief. (<http://www.fpp.co.uk/Bormann/Bradin/index.html>)

De Bradin documenten bevatten interessante informatie over de laatste dagen van het Derde Rijk, zoals de opdracht tot arrestatie van Herman Göring en opdrachten aan Himmler, von Ribbentrop, Keitel, Dönitz en anderen.

Van bijzonder belang voor het onderzoek is echter een document met het getypte verslag van een "Funkspruch", een telefoongesprek, op 25 april 1945 tussen Hummel in München (of Berchtesgaden) en Martin Bormann in Berlijn. Helmut von Hummel was niemand minder dan Martin Bormanns assistent-secretaris en de verantwoordelijke administrateur van de persoonlijke bezittingen van Hitler. Het volgende fragment met paragrafen 4, 5 en 6 is afkomstig uit die Funkspruch.

4.) Weibliche Angestellte übersee erhalten auf Wunsch Genehmigung zur Rückkehr Familie zwecks Entlastung Dienststelle, da im Augenblick zur Arbeit nicht erforderlich. Männer kehren nach Erledigung Ziffer 3 München zurück.

5.) Zeller gibt für Kolumbus, Eschelbach analoge Weisungen. Führt Material, Lebensmittel nach Möglichkeit Walchensee, wo ebenfalls einige wenige Leute zusätzlich unterzubringen.

6.) Zeller sucht Südbayernfreiwerdende Wehrrertüchtigungslager, um zurückkommendes Personal Berlin, Übersee, Eschelbach unterbringen zu können, das nicht mehr zu Familien zurück kommen kann.

Deze paragrafen verwijzen wellicht, en geheel in de stijl van Bormann, in bedekte termen naar de voorbereidingen voor de vlucht van Gerda Bormann, de vrouw van Martin Bormann. Samen met al haar eigen en enkele andere kinderen, behalve haar oudste zoon, en net voordat gerichte bombardementen op de Obersalzberg plaatsvonden, vluchtten zij, zich voordoende als een kinderjuffrouw met een kinderklas, vanuit de Obersalzberg bij Berchtesgaden naar Oostenrijks Tirol en later naar het Italiaanse Zuid-Tirol. Zij werd op de Obersalzberg bijgestaan door Hummel en waarschijnlijk ook Albert Bormann, de broer van Martin Bormann. Albert was er in opdracht van Hitler (of van Martin Bormann zelf?) net daarvoor naar toe gestuurd omdat Martin Bormann zelf in een groot dilemma verkeerde. Zou hij met reeds verkregen toestemming van Hitler vluchten bijvoorbeeld naar de Obersalzberg in de Alpenvesting of in Berlijn blijven? Iets (een ontsnapingsplan?) weerhield hem en hij koos voor het laatste maar kan, in samenspraak met Hitler, plaatsvervangend zijn broer gestuurd hebben.

Ter financiering van de vlucht kreeg Gerda een kist mee met 2200 uiterst waardevolle gouden munten. De munten werden door (een agent van) Hummel uit een zoutmijn in Berchtesgaden gehaald (J.C. Boone, 'Hitler at the Obersalzberg', 2008, p. 150, et al.), en later in Italië door de geallieerden in beslag genomen. De vraag rijst wie de eigenaar was van dit vermogen aan gouden munten. Waren die van hemzelf of van Hitler en heeft hij ze zich toegeëigend voor persoonlijke doeleinden? Kwamen de persoonlijke diamanten van Adolf Hitler eveneens uit de opslagplaats in deze zoutmijn?

In Zuid-Tirol werd Gerda Bormann bijgestaan door legeraalmoezenier Theodor Schmitz die in Berlijn gewerkt had (!). Schmitz liep haar schijnbaar 'toevallig' tegen het lijf in een hospitaaltje in Merano maar gebeurde dit in werkelijkheid niet in opdracht? Op voorspraak van Gerda werd Schmitz na haar overlijden in april 1946 benoemd tot voogd van haar en Bormanns kinderen en hij 'adopteerde' ze daarmee.

Paragraaf 5 intrigeert evenzo. Er staat "Zeller gibt für Kolumbus, Eschelbach analoge Weisungen. Führt Material, Lebensmittel nach Möglichkeit Walchensee". Wat betekenen de code woorden 'Kolumbus' en 'Eschelbach'? Eschelbach was de plaats van een sub-concentratiekamp van Dachau. Ziffer 3 refereert aan het wetsartikel over desertie uit het leger. Met enige fantasie zou hier kunnen staan dat deserteurs uit het Eschelbach kamp ingezet werden bij het transport en de verbergoperatie van de odal goederen. Werden die daarna in leven gelaten?

De betekenis van Kolumbus fascineert evenzeer. Refereert het aan reeds bestaande plannen en voorbereidingen voor de latere vlucht van Nazi kopstukken naar (Zuid-)Amerika (inclusief Martin Bormann)?

En wat te denken van 'Material, Lebensmittel nach Möglichkeit Walchensee'? Gezien het tijdstip van het telefoongesprek, het met name genoemde gebied en het gelijktijdig plaatshebbende transport van goederen vanuit Berchtesgaden en München naar Einsiedl aan de Walchensee lijkt er een verband te bestaan met de odal goederen. De term 'Material und Lebensmittel' zou dus direct betrekking kunnen hebben op het goud en de diamanten. Wordt met het woord Lebensmittel symbolisch de leeftocht bedoeld voor de Werwolf Organization of was/werd dat slechts een dekmantel en betrof het in werkelijkheid leeftocht voor de Nazi ontsnappingsroutes naar Zuid-Amerika?

Volgens Karl Hammers verhaal overhandigde Martin Bormann op of rond hetzelfde tijdstip, woensdag 25 april, de codebrief aan 'pastoor Otto', een legeraalmoezenier die in Berlijn werkte. Zou het zo maar kunnen zijn dat in werkelijkheid de gefingeerde 'Pastoor Otto' en Theodor Schmitz, beiden legeraalmoezeniers te Berlijn, één en dezelfde persoon betreffen, dat Schmitz handelde in directe opdracht van Martin Bormann en dus de echte koerier was van de pastoorsbrief én zorg moest dragen voor Gerda en haar kinderen? Hammer verzint denkkelijk in zijn relaas een passende levensgeschiedenis van A tot Z voor 'Otto', een zogenaamde legende, en laat hem handig spoorloos afvloeien in een Benedictijner klooster in Ettal. Theodor Schmitz stierf in Berlijn op 14 maart 2003.

De vraag die zich dan opwerpt is op welke wijze de pastoorsbrief vervolgens in het bezit kwam van Karl Hammer. Wie is de opgevoerde 'Peter Schulz' die Hammer in 2001 van de brief op de hoogte bracht en die blijkbaar anoniem moet blijven om zwaarwegende redenen zoals het recht op journalistieke geheimhouding van informatiebronnen? Hij zal wel niet de zoon zijn van 'Aaron', het vermeende weeskind uit het verwoeste Berlijn van april 1945. Kreeg Hammer het van Theodor Schmitz (Schulz?) zelf die toen op 85-jarige leeftijd nog in leven was of van een tussenpersoon die het eerder van Schmitz gekregen had? In theorie bestaat natuurlijk de mogelijkheid dat 'Schulz' in realiteit een van de kinderen was van Martin Borman sr., die de brief ontving van Theodor Schmitz nog voor diens overlijden. Hierbij gaat de gedachte onvermijdelijk naar bijvoorbeeld de oudste zoon van Bormann, Martin jr. in zijn jeugd 'Kronzi' (kroonprins) genoemd en die zich tijdens zijn leven altijd distantieerde van de daden van zijn vader. Hij overleed op 11 maart 2013. Is zijn identiteit de ware reden voor de door Karl Hammer zorgvuldig bewaarde anonimiteit van zijn bron, de aanbrenner van de pastoorsbrief?

Het is bekend dat de Zwitserse nazi sympathisant François Genoud na de oorlog onderhandelde met Theodor Schmitz over publicatierechten betreffende documenten van Martin Bormann Sr. Schmitz had dus als voogd blijkbaar interessant materiaal in zijn bezit zoals onder andere Hitlers Tisch-Gespräche en de brieven van Bormann aan zijn vrouw. Hoorde daarbij ook de pastoorsbrief?

En vergeet dit niet: als volgens Hammers verhaal de pastoorsbrief op 25 april overhandigd werd aan 'Otto', terwijl het transport en het verstoppert van het goud en de diamanten toen nog in volle gang waren (zie hierna), dan is de codebrief dus al op een vroeger tijdstip opgesteld en was de operatie, inclusief de keuze van de verstopplek, ook reeds eerder gepland. De operatie was in dat geval geen overhaaste onderneming op de valreep al kan de

snelle opmars van de geallieerden de zaak wel in een stroomversnelling gebracht hebben. De codebrief zit te doorwrocht in elkaar om in het korte tijdsbestek van een paar uren of zelfs een hele dag in Berlijn ontwikkeld te kunnen zijn. Daarvoor resteerde, ná het bepalen van en het verstoppen op die bepaalde plek en daarna het verwittigen van Berlijn, beslist onvoldoende tijd in het pandemonium van de laatste dagen van het Derde Rijk.

9. Het boek 'Nazi Gold' en het 'Praag transport'

In het boek 'Nazi Gold' (Granada, 1984) leggen Ian Sayer en Douglas Botting gedetailleerd verslag van hun onderzoek naar het goud, deviezen en andere zaken die de Nazi's in de chaotische nadagen van april 1945 verstopte in het gebied rond de Walchensee en naar het vreemde lot dat deze goederen wachtte. Het Reichsbank Gold uit Berlijn maakte een wezenlijk deel uit van wat verstopt werd in de omliggende heuvels. Echter en zonder enige twijfel werden er gelijktijdig substantiële hoeveelheden waardevolle goederen aangevoerd en verborgen die afkomstig waren uit andere bronnen. Die bronnen betroffen onder andere eigendommen van hooggeplaatste Nazi's en van tientallen particulieren op 'Bonzenflucht', onder wie veel militairen en aan de partij gelieerden. Informatie in dit boek is mogelijk van bijzonder belang voor het bepalen van de herkomst van de 'tranen van de wolf'.

Via de Edelweiss kazerne in Mittenwald belandde het Reichsbank Gold en de deviezen in het Forsthaus in Einsiedl als tijdelijk tussenstation. De reden was dat Oberst Pfeiffer het plan had om ze te verstoppen in de omringende heuvels. De beboste streek ten zuiden en ten westen van de Walchensee was een oefengebied van de Edelweiss Bergjagers, dat ze op hun duimpje kende, en waar eerder wapen- en munitiedepots verscholen waren aangelegd. In die depots werden de goederen ondergebracht, en na het bekend raken daarvan onmiddellijk de volgende dag weer gelicht en elders in het gebied ondergebracht. Dit vond plaats van woensdag 25 tot vrijdag 27 april. George Netzeband, een ambtenaar van de Reichsbank, maakte op 25 april nauwgezet een lijst van de goederen, zoals vastgelegd in het 'Netzeband-Protokoll'. Groot was zijn verbazing toen de volgende dag bleek dat de lijst niet meer klopte. Er bleken in de tussentijd aanzienlijk meer goederen aan toegevoegd. Slechts van een deel was de herkomst bekend. Op dit punt wordt het heel interessant voor wat betreft de 'tranen van de wolf'.

Op pagina 47 lezen we "The first delivery [*not belonging to the Reichsbank shipment*] to turn up at the house was a truck carrying 11 mysterious oblong boxes. According to the driver, these had been despatched from Berchtesgaden – near where Hitler, Bormann and Goering had their private residences – on the orders of the fugitive Reichsbank President Walther Funk. Each of the 11 boxes weighed approximately 150 kilos and measured 3 feet in length, 2 feet in width and 1.5 feet in depth. When Pfeiffer's driver, George Hempfling, took a peep in one of the boxes, all he could see was a row of wine bottles, but this, he thought, was probably just camouflage, for the boxes were so extraordinarily heavy that it seemed more likely they contained gold than wine."

...

"Shortly afterwards another truckload of extra gold turned up at the Kaserne, again on Funk's orders. This consignment, which came from the Reichsbank in München, but was not necessarily

part of the Reichsbank reserves, consisted of 25 boxes of gold bars (four bars to each box) from the Konstanz branch ...”.

Pagina's 48-49 vermelden ook nog dat “A local driver called Willi Hormann delivered 20 airtight boxes to Einsiedl. “ [thought to contain *gold coin*]. Ook deze zending stond los van het Reichsbank Gold.

Deze transporten verdwenen even plots uit het Forsthaus als ze aangekomen waren. Ian Sayer heeft de bestemming en het lot van deze transporten nooit kunnen achterhalen. Jürgen Proske daarentegen beschikt over naoorlogse getuigenverklaringen die melden dat tegelijkertijd minstens drie, waarschijnlijk vier niet-gedocumenteerde heimelijke transporten plaatsvonden van goederen, die deels via Einsiedl arriveerden, maar geen verband houden met het Reichsbank Gold.

Mogen we hier stellen dat de zending uit Berchtesgaden en de honderd goudstaven uit München dezelfde goederen zijn als waarvan steeds gewag gemaakt wordt in verband met de pastoorsbrief?

In een recent persoonlijk bericht (november 2013) schreef Jürgen Proske me dat hij momenteel aanwijzingen heeft dat de drie of vier niet-gedocumenteerde transporten goederen verstopten in de Eschenlaine (de Griessbergaine is een zijrivier van de Eschenlaine) en dat er ook sprake was van 21 verstopplaatsen van particulieren. Natuurlijk werden veel zo niet de meeste ervan na de oorlog geleegd.

Niet ver van de odal vandaan trof hij in de herfst van 2013 een grotendeels geleegd depot aan van wat hij het ‘Praag transport’ noemt waarin minder waardevolle verzilverde objecten achtergelaten werden die nu alsnog door hem geborgen konden worden. Ik neem aan dat de goederen in het ‘Praag transport’ oorspronkelijk afkomstig geweest zullen zijn uit Praag en dat die al dan niet Einsiedl als tussenstation hadden. Is de schrijver van dit stuk dan op zoek geweest naar goud en de diamanten uit het ‘Berchtesgaden/München transport op Funk’s bevel’ waarvoor Einsiedl wel een tussenstop was?

Nu dringt de vraag zich op of ook Bormann in de omgeving van de Walchensee een persoonlijk transport heeft laten uitvoeren. Na de oorlog bleek hij eigenaar te zijn van de grond op de Obersalzberg en van de talrijke gebouwen die erop stonden, inclusief Hitlers Berghof, Goerings woning, zijn eigen woning en andere. Ook kon hij, als eigenaar of niet, vrijelijk beschikken over uiterst waardevolle roerende goederen getuige de kist met gouden munten uit de zoutmijn bij Berchtesgaden die hij zijn vrouw en kinderen meegaf. Hammer vermeldt in zijn boek dat toen Bormann de brief overhandigde aan ‘Otto’ die kwam uit een envelop met daarin *enkele* muziekpartituren. “ Op een van de pagina’s stonden verschillende krabbeltjes, een tekst en enkele runentekens.” (p.134). Ik ben verbaasd dat ‘Otto’ die tekens zien kon en ook dat die op slechts een van de pagina’s stonden en op geen van de andere, omdat je werkelijk over arendsogen moet kunnen beschikken om die meteen, terloops en onvoorbereid vanaf een afstand te kunnen ontwaren. Indien Hammer de echte gang van zaken waarheidsgetrouw vermeldt dan hangt de vraag in de lucht of die andere partituren dan toch niet ook als codebrieven bedoeld waren met informatie over andere verstopplaatsen. Jürgen Proske’s getuigenverklaringen vermelden per slot van rekening uitdrukkelijk dat er drie of vier persoonlijke transporten uitgevoerd werden van meer dan een Nazi vertegenwoordiger met een hoge rang.

Martin Bormann heeft een plan gehad om de oorlog te overleven. Is hij daar ook in geslaagd en is hij dus niet omgekomen bij de brug bij het Lehrter Station in Berlijn? Is hij de Duitse autoriteiten altijd te slim af geweest en heeft hij de rest van zijn leven in Z-Amerika doorgebracht? In dat geval zou hij hoogstwaarschijnlijk beslist moeite gedaan hebben om de odal en eventueel zijn eigen transport te recupereren.

10. Wat een lokaal historicus in 2009 zei over het 'Steinriegel Gold'

Dhr. Jürgen Proske, lokaal-historicus uit Garmisch-Partenkirchen, deed lang onderzoek naar het 'Steinriegel Gold', zoekt er actief naar en schreef het volgende stuk. Neemt u vooral notie van de vijf frasen door mij onderstreept en in rode letters weergegeven.

http://www.detektorforum.de/smf/nazi_gold_wk2_schatze/das_steinriegel_gold-t42.70.html

posting van 14 september 2009

"Hier der Überblick über die unserer Meinung nach verbliebenen Werte am Walchensee.
Weitere Infos bei: <http://www.fragen-forschen-finden.de/html/home.html>

Eine Bestandsaufnahme der an den Walchensee verbrachten Werte ist schwierig. Wenige Protokolle beweisen die Einlagerung von Werten offiziell, vieles ist nur über Vernehmungprotokolle oder anhand von Zeitzeugenberichten indirekt erulierbar. Manches wurde wohl auch ohne irgendwelche Nachweise verborgen. Noch schwieriger gestaltet sich der Nachweis der Bergung. In den Nachkriegswirren wurden keine geordneten Erfassungen von gefundenen Werten durchgeführt. Allenfalls gab es von den Besatzungsbehörden eine Quittung oder Empfangsbestätigung (z.B: Blücher). Auch wurden einige Werte direkt von den Verbringern wieder abgeholt und für Flucht, Firmengründungen oder Aufbau einer Existenz eingesetzt. Wobei zur damaligen Zeit nie die Goldwerte im Vordergrund standen, sondern die konvertierbaren Devisen. Auch die Sieger bedienten sich wohl aus den gefundenen Werten. Mehrere hochrangige Offiziere wurden beobachtet mit Werten die Rückkehr in die USA angetreten zu haben. Sehr schwierig ist es auch die Gerüchte und Legenden von den tatsächlichen Vorgängen zu trennen. So gibt es am See mindestens vier Stellen an denen die Druckplatten, mal mit einem kompletten LKW, mal mit einer Druckerpresse, mal mit Falschgeld versenkt worden sein sollen. Hier bietet das hervorragend recherchierte Buch von Ian Sayer: "Nazi Gold" viele wertvolle Informationen zu den o.a. Vorgängen.

...

Nach umfangreichen Recherchen vermuten wir folgende Werte des Reichsbankgoldes in den bayerischen Bergen um den Walchensee:

Im April 1945, nachdem Berlin von den Bomberflotten der Alliierten in Schutt und Asche gelegt wurde, werden drei Transporte in den Süden losgeschickt, um Werte in der Alpenfestung in Sicherheit zu bringen. Dabei handelt es sich um die beiden Züge "Adler" und "Dohle", die beladen mit Devisen und hochrangigen Vertretern des dritten Reiches aufbrechen und den Netzeband Transport. Im Folgenden wird der Netzeband Transport näher beleuchtet und versucht, eine Übersicht über die durch die Gebirgsjägerschule Mittenwald verwalteten Werte zu erstellen.

Netzeband erreicht Peissenberg und dort wird der Transport der Obhut von Oberst

Pfeiffer überstellt. Dieser verlagert die Werte nach Mittenwald in die Gebirgsjägerschule. Er weiß, dass am Walchensee mehrere Bevorratungs- und Waffendepots angelegt wurden, die jetzt als Schatzversteck dienen könnten. Das Netzebandprotokoll weist dazu folgende Werte aus:

25 Kisten Gold
364 Beutel mit Goldbarren
6 Kisten
94 Beutel mit Devisen
9 Briefe und
34 Druckplatten

Das Druckpapier wurde in München zurückgelassen.

Quelle:

Netzeband Protokoll

Aussage des Reichsbankobersekretärs Friedrich Will vom 05.05.1952 vor den Treuhändern

Darüber hinaus werden weitere Werte in Mittenwald oder direkt am Forsthaus angeliefert: 9 wasserdichte Kisten, 24 Kisten mit Juwelen und eine Lieferung aus der Reichsbank in Konstanz. [Weiter gibt es Hinweise auf Werte von hochrangigen Vertretern des Dritten Reiches](#) und auch die von uns gefundenen Weinflaschen und Spirituosen tauchen in einigen Protokollen auf.

http://www.fragen-forschen-finden.de/html/das_devisenversteck.html

(Quelle: z.B: Vernehmungsprotokoll Jäger Veit, Henriette von Schirach im Buch: "Preis der Herrlichkeit")

Von den Amerikanern werden nachweislich gefunden:

Das Goldversteck auf dem Steinriegel mit 728 Goldbarren à 12,5 kg,
die Devisenverstecke auf dem Klausenkopf und Sintelsberg!! und
die vier Juwelenkisten, welche neben dem Goldversteck lagen.

(Quelle: Zwischenbericht der Landespolizei vom 18.12.1951)

Also bleiben noch fraglich aus dem Netzebantransport:

25 Kisten Gold, wobei es sich auch um das Singleton Gold handeln könnte
9 wasserdichte Kisten mit unbekanntem Inhalt
ca. 30 Säcke mit Devisen
6 Kisten mit unbekanntem Inhalt
20 Kisten mit Juwelen,
34 Druckplatten

sowie kleinere Horte und Depots. Über die gefundenen Devisen liegen verschiedene Informationen vor, welche keine verlässliche Aussage über die Fundhöhe zulassen. Die Ermittler halten 1953 darüber hinaus betreffend den Goldschatz Folgendes fest:

"Im Walchenseegebiet wurden rund 12 Tonnen Gold vergraben. Die Amerikaner fanden

durch ihre Bemühungen und deutschen Agenten nur 9,1 Tonnen.“

Ebenfalls gab es noch weitere Werttransporte in der Region um den Walchensee, jedoch nicht auf den Steinriegel sondern in andere Gebiete. Diese waren jedoch vom Reichsbankgold unabhängig und betrafen als Zulieferer nicht die Reichsbank.

2003 suchte beispielsweise Rudolf Elender, anhand einer originalen Verbringerkarte, an einer bestimmten Stelle im Estergebirge. Darüber wurde auch in der ZDF Dokumentation "Jäger verlorener Schätze - Das Reichsbankgold" sehr detailliert berichtet. Ebenso sollen aus verschiedenen Stäben und Entwicklungsprojekten Dokumente und Unterlagen den Weg nach Oberbayern gefunden haben. Ein Beispiel hierfür ist die Verlagerung des Windkanals von Peenemünde an den Kochensee.

Andere Geschichten betreffen Hans Ley, der 1945 einen in der Herkunft nicht zuortbaren Transport beobachtete, verfolgte und die gefundenen Werte umlagerte. Als er nach einem Autounfall verstarb, konnte er seiner Frau die Lagerstätten nicht mehr mitteilen. Diese Geschichte wurde durch Reinhold Ostler bekannt gemacht.

Über 20 Jahre suchte ein Kocheler Bürger nach dem Ley Schatz und fand: Eine leere Umlagerungsstätte!

Auch gibt es klare Nachweise dass sich einige Verbringer nach dem Kriege eines Lebensstils erfreuten, der nicht ihren offiziellen Einkommensmöglichkeiten entsprach.

Damit stellen sich für uns drei Fundspektren am Walchensee:

1: Reste des Reichsbankgoldes wie oben beschrieben

2: Andere Transporte in die Gegend. Einer wurde ja von Hans Ley verfolgt. Nach unseren Quellen existieren zwei weitere Transporte.

3: Kleinere Horte von Flüchtlingen die am Kriegsende das Gebiet durchquert oder in der Gegend Unterschlupf gesucht haben. Hier liefert beispielsweise das Tagebuch von Werner Heisenberg einige Hinweise auf "Goldfasane" in der Gegend.

Gerade der Fund der Uerziger Spätlese führt weiter in diese Richtung.

http://www.fragen-forschen-finden.de/html/das_devisenversteck.html

Offiziell waren diese Flaschen nirgends erfasst, nur zwei Hinweise auf deren Existenz gab es, aber von direkt an den Transporten Unbeteiligten. Damit steht der Nachweis dass Werte den Walchensee erreicht haben, die offiziell nirgends erfasst waren. Dieser Ansatz erlaubt, in Zusammenhang mit dem Faktum das 1956 den Treuhändern weitere 450 kg Gold angeboten wurden den Schluss dass Werte das Kriegsende in den Verstecken überdauerten. Natürlich besteht hier eine grosse Wahrscheinlichkeit dass diese Verstecke von den damaligen Verbringern später, als das Besitzverbot für Gold und Devisen für deutsche Staatsangehörige aufgehoben wurde, geleert worden sind. Jedoch besteht auch die Wahrscheinlichkeit verlorengegangener Verstecke, sei es durch die Sektorenteilung, Ableben, Änderungen in der Geomorphologie und den vielen Zufällen des Lebens die eine Bergung unmöglich machten. Und einem dem das passierte kennt man schon: Hans Ley.

Dessen Fund liegt sicherlich noch am Walchensee und wartet auf den glücklichen Finder.

Weitere Infos unter: <http://www.fragen-forschen-finden.de/html/home.html>

Jürgen“

8. Epiloog

“Schulz keek me een moment dringend aan. “Die diamanten liggen sinds het eind van de oorlog samen met honderden staven goud van de Reichsbank nog altijd ergens verborgen.” Nu had hij mijn aandacht. Hij boog zich nog dichter bij mij en vertelde dat niemand er ooit achter is gekomen waar die plek was omdat niemand de codetaal van Bormann en Schwarz ontcijferd had.”

(pagina 9, “Gezocht Codebrekers. Speurtocht naar Hitlers Goud en Diamanten” door Karl Hammer, Uitgeverij Elmar, 2012)

25 Nov 2013